

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתמח

ערב שבת-קודש
פרשת וירא
י"ד במרחשוון ה'תשע"א

יוצא-לאור על-ידי
מכון ליובאוויטש שעל-יד
צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ד במרחשוון ה'תשע"א – כ"א במרחשוון ה'תשע"א

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ד במרחשוון	ה' קרבן פסח פרק ו-ח.	ה' פסולי המוקדשין פרק יז.	מל"ת קכה. קכג. קכח. קכו. קכז. קכא. קכב.
ש"ק	ט"ו במרחשוון	פרק ט-י. ה' חגיגה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יח.	מל"ת קיז. קיט. קיח. מ"ע נג. נב.
א'	ט"ז במרחשוון	פרק ב-ג. ה' בכורות.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יט.	מ"ע נד. מל"ת קנו. רכט. מ"ע טז. עט.
ב'	י"ז במרחשוון	פרק ב-ד.	ה' עבודת יום הכפורים.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת קמד. קח.
ג'	י"ח במרחשוון	פרק ה-ז.	פרק ב.	מ"ע עח.
ד'	י"ט במרחשוון	פרק ח. ה' שגגות.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ג.	מל"ת קט. מ"ע סט.
ה'	כ' במרחשוון	פרק ג-ה.	פרק ד.	מ"ע ע.
ו'	כ"א במרחשוון	פרק ו-ח.	פרק ה.	מ"ע ע.

זמני השבוע *

צאת הכוכבים	שקיעת החמה***	מנחה גדולה	חצות היום והלילה	סוף זמן ק"ש	זריחת החמה	זמן ציצית ותפילין	עלות השחר**		תאריך
							120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה	
5.25	5.00.9	11.55	11.25	8.35	5.56	4.58	4.37	3.50	ו', י"ד במרחשוון
5.24	4.59.8	11.55	11.25	8.36	5.57	4.59	4.37	3.51	ש"ק, ט"ו במ"ח
5.23	4.58.8	11.55	11.25	8.36	5.58	5.00	4.38	3.51	א', ט"ז במרחשוון
5.22	4.57.8	11.55	11.25	8.36	5.59	5.00	4.39	3.52	ב', י"ז במרחשוון
5.21	4.56.8	11.55	11.25	8.37	5.59	5.01	4.40	3.53	ג', י"ח במרחשוון
5.20	4.55.8	11.55	11.25	8.37	6.00	5.02	4.40	3.54	ד', י"ט במרחשוון
5.20	4.54.8	11.54	11.24	8.37	6.01	5.02	4.41	3.54	ה', כ' במרחשוון
5.19	4.53.8	11.54	11.24	8.38	6.02	5.03	4.42	3.55	ו', כ"א במרחשוון

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"ז שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ
5:38	4:42	5:36	4:29	5:37	4:39	5:36	4:24	5:38	4:42
5:32	4:35	5:29	4:22	5:31	4:32	5:29	4:17	5:32	4:35

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מו"ל: מכון ליובאוויטש שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

www.chabad.org.il אינטרנט: ISSN 0793-7474 דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

מייסד "חיילי בית דוד" להבאת הגאולה

**במאמרו המפורסם "פסק" הרבי הרש"ב על עצמו כי הוא מעמיד
ה"חיילי בית דוד" שעל-ידם תבוא הגאולה • כל אחד מ"זרעו בחיים"
הרי הוא נר להאיר באמונת הגאולה • יש להחדיר את ה"יחידה"
שבתורה עד "חוצה" בחינת עקביים • בדורנו שייכים הכול ללימוד
פנימיות התורה והפצתה בדרכי נועם ושלוה ומתוך מנוחה ותענוג •
משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו**

וכמבואר בארוכה כל פרטי העניינים שנאמרו
בשיחה הנ"ל [שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
קורא אותה בשם מאמר]. ומכיון שהדברים נדפסו
כבר - יכול כל אחד ואחד לעיין בעצמו בכל פרטי
הדברים שבזה, שאז ישנו העילוי של "אותיות
מחכימות", ועל-ידי זה מוצאים שם כמה עניינים
מופלאים, ובאופן של "תן לחכם ויחכם עוד".

והנה מכיוון שכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע
הכריז וגילה שהוא מייסד ומעמיד את חיילי בית
דוד, אשר יצאו ל"מלחמת בית דוד" - דוד מלכא
משיחא, ועל-ידי זה תבוא הגאולה האמיתית
והשלימה על-ידי משיח צדקנו - הרי בזה מודגשת
ביותר השייכות שבין כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע
לדוד המלך, דוד מלכא משיחא.

[ועל דרך המבואר¹ בפירושו לשון המשנה "לפני
מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון" - שכאשר אדם פוסק

א. ידועה שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע
(שנאמרה בשמחת תורה תרס"א) בקשר להתייסדות
ישיבת תומכי תמימים בעניין "כל היוצא למלחמת
בית דוד . . . לאשתו" שתכלית ומטרת התייסדות
ישיבת תומכי תמימים היא, להעמיד "חיילי בית
דוד" שהם יצאו למלחמת בית דוד, היינו שיהיו
"נרות להאיר" בכל העולם כולו, ויחזקו את
האמונה בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח
צדקנו בזמן דעקבות משיחא, שאז ישנם אלו אשר
"חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך".

[בעקבות משיחא ישנם כאלו אשר "חרפו
עקבות משיחך", כלומר שהם לא רוצים שיכריזו
ויצעקו "משיח נאו", למרות שגם הם יודעים
שעל-פי ההוראה הברורה שבגמרא ומדרשי חז"ל
נמצאים אנו בזמן ד"עקבות משיחך".

וזהו מלחמתם של חיילי בית דוד - הארה
וגילוי דמשיח צדקנו - לצאת כנגדם, ולחזק את
האמונה בביאת משיח צדקנו].

(1) לקו"ש ח"ד ע' 1207.

"דין" על עניין מסוים, אזי עושים עמו את ה"חשבון" שהדבר שייך גם אליו. וכתורת הבעל שם טוב . . . בפירושו לשון המשנה "ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו" - שהאדם פוסק "מדעתו" על הזולת, ואחר כך הרי זה מהוה פסק גם עבור עצמו - "שלא מדעתו".

ואם הדברים אמורים אודות עניין בלתי רצוי - הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא ב"מדה טובה" (המרובה על המדה ההפכית אחת לחמש מאות פעמים כו'), ובנוגע לעניינינו, הרי אדמו"ר מהורש"ב נ"ע פוסק "מדעתו" שהוא הוא אשר מייסד ומעמיד את "חיילי בית דוד" שעל-ידי עבודתם ופעולתם נזכה לביאת משיח צדקנו - דוד מלכא משיחא.

ב. והנה מכיוון ש"דברי צדיקים קיימים לעד", מובן שההוראה וההכרזה ד"כל היוצא למלחמת בית דוד כו'" היא בתקפה גם בימינו אלו, כלומר, לא זו בלבד שהדברים שנאמרו בשעתם פועלים גם כיום, אלא הדברים עצמם הם באופן של "פעולה נמשכת" - "דברי צדיקים קיימים לעד".

ומכיוון שכל עניינים אלו נמשכים ומתבצעים על-ידי תלמידיו ותלמידי תלמידיו - הרי זה באופן ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כמאמר רז"ל² אודות יעקב אבינו. ולהעיר שכל "נשיא" בישראל הוא בדוגמת יעקב אבינו, כידוע מה שכתוב בספרי קבלה ש"נשיא" ראשי תיבות "ניצוצו של יעקב אבינו", וטעם הדבר לפי שנשמתו של יעקב אבינו כוללת את כל הנשמות, כמבואר באגרת הקודש³ בפירושו הכתוב "ויקרא לו א-ל אלקי ישראל".

ועל-ידי כללות עבודתם של "חיילי בית דוד" פועלים את ביאת משיח צדקנו - דוד מלכא משיחא, ובפרט על-ידי החיבור דנגלה דתורה ביחד עם פנימיות התורה באופן ששניהם נעשים "תורה אחת" - שזה היה עיקר חידושו של אדמו"ר מהורש"ב ביסוד ישיבת תומכי תמימים (שתלמידיה הם היוצאים למלחמת בית דוד).

וכמובן שכדי לפעול את ביאת משיח צדקנו

בגלוי זקוקים ללימוד פנימיות התורה - כפי שמביא אדמו"ר הזקן באגרת הקודש⁴ מה שכתוב ברעיא מהימנא "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" ובדואי שזקוקים ללימוד נגלה דתורה - כדי לדעת כיצד לקיים את המצוות בפועל ממש, כי "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", ועל-ידי המעשים טובים מבטלים את סיבת הגלות - "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ולא זו בלבד שמבטלים את עניין ה"חטאינו", אלא אדרבה, מהפכים אותם ל"זכויות", "ודונות נעשו לו זכויות".

ולכן צריכים לפעול על כל אחד ואחד מישראל שיהיה בכלל אלו שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", כלומר שפועלים עליו שכל ענייניו הגופניים והגשמיים אינם תופסים אצלו מקום כלל (שזהו כללות העניין ד"כותב גט כריתות לאשתו" כמבואר בשיחה הנ"ל) וכל כולו מסור ונתון למלחמת בית דוד, דוד מלכא משיחא.

ומכיוון שהוא יוצא למלחמת בית דוד - הרי בודאי שהוא מצליח ומנצח כו', וחוזר בשלום לביתו, על דרך מה שכתוב "ויבוא יעקב שלם", "שלם בגופו כו' שלם בממונו כו' שלם בתורתו"⁵, באופן של "לכתחילה אריבער", ואז הוא חי עם אשתו, ונולדים להם בנים ובנות עוסקים בתורה ומצוותיה - ביתר שאר וביתר עז, מכיוון שמדובר אודות חיילי בית דוד.

* * *

ג. חידושו של אדמו"ר מהורש"ב ביסודה של ישיבת תומכי תמימים - "חיילי בית דוד" - שלימוד תורת החסידות "רזין דרזין" שבתורה, עד לעניינים שב"רזין" גופא הם באופן הכי מכוסה והכי נעלם, בחינת היחידה שבתורה⁶, יומשך גם בנגלה, עד ללימוד נגלה דתורה, ובאופן שפועל ומשפיע חיות בעבודת התפלה כו'.

ובפרטיות יותר שלימוד תורת החסידות בחינת ה"תענוג" שבתורה חודר בכל מציאות האדם עד

(4) סכ"ו.

(5) וישלח לג, יח ובפירש"י.

(6) ראה קונטרס עניינה של תורת החסידות ס"ח ואילך.

(2) תענית ה, ב.

(3) ס"ז.

וביחד עם זה, צריך להיות לימוד פנימיות התורה בזמן הזה, שעל-ידי זה זוכים ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא, על דרך המבואר בחסידות¹³ בפירושו מאמר רו"ל¹⁴ "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", ש"על-ידי לימוד גופי התורה בעולם הזה משיג בגן-עדן מהות ממש מהפנימיות כו", ומזה מובן גם שצריכה להיות ההכנה בלימוד פנימיות התורה בעולם הזה, כדי לזכות ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא.

ד. [.] ליתר ביאור: גם לימוד פנימיות התורה שייך

לעקב שברגל, על דרך ובדוגמת השמן (תענוג) שמפעפע בכל דבר⁷. ויתירה מזה - "פוצו מעינותיך חוצה", שהמעיינות עצמם באים באופן של הפצה גם במקום החוצה.

ויש לומר שזהו גם הפירוש ב"עקבות משיחך": "משיחך" - קאי על בחינת היחידה שבכל אחד ואחד מישראל, כדאיתא בספרים⁸ שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ משיח, שזהו עניין בחינת היחידה מ"חמשה שמות (ש)נקראו לה"⁹, ניצוץ מבחינת היחידה הכללית, נשמת משיח צדקנו. ו"עקבות משיחך" - קאי על בחינת היחידה כפי

תכלית ומטרת התייסדות ישיבת תומכי תמימים היא, להעמיד "חיילי בית דוד" שהם יצאו למלחמת בית דוד... ויחזקו את האמונה בגאולה האמיתית והשלימה

לכל אחד ואחד מישראל - שייכות שמתבטאת לא רק בכך שמקבל בירושה כל התורה כולה, כמו שכתוב¹⁵ "תורה ציוה לנו משה מורשה קהילת יעקב", אלא שייכות שצריכה להתבטא גם בלימוד באופן של הבנה והשגה כפסק דין רבינו הזקן בהלכות תלמוד תורה¹⁶ ש"כל נפש צריכה לתיקונה לעסוק בפרד"ס . . . הן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות . . . זהו תיקון שלימותה כו", ולכן אינו יכול לצאת ידי חובתו בלימודו של אחר, מכיוון שהדבר נוגע לשלימות נשמתו.

ובפרט בדורנו זה - לאחרי השיחה הידועה של אדמו"ר מהורש"ב אודות העבודה ד"חיילי בית דוד" ובפרט לאחרי הביאור וההסבר של בנו וממלא מקומו, כ"ק מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שזיכה ונתן כוח לכל אחד ואחד מאתנו, בתוככי כלל ישראל, להצטרף לעבודתם של חיילי בית דוד, לעסוק בהפצת המעיינות חוצה,

שמאירה וחודרת בכל מציאות של האדם, עד לבחינת העקב שברגל, כולל גם פעולת העקב בעניין ההליכה, עד להליכה למקום רחוק, שגם שם נמשך וחודר בחינת היחידה, על-ידי העבודה בהפצת המעיינות חוצה, גילוי והמשכת פנימיות התורה, בחינת היחידה שבתורה, גם במקום ה"חוצה".

[.] ובפרט על-פי הידוע שיעקר הלימוד דפנימיות התורה יהיה לאחר ביאת משיח צדקנו, כמו שכתוב¹⁰ "ישקני מנשיקות פיהו", "לבאר להם סוד טעמיה ומסתר צפונותיה"¹¹, ועד כדי כך שכל הגילויים דעתה אינם אלא עד לבחינת חיצוניות עתיק, ולעתיד לבוא יהיה הגילוי דבחינת פנימיות עתיק¹², ובמילא, העילוי שיתוסף בלימוד פנימיות התורה לאחרי ביאת משיח צדקנו הוא שלא בערך לגמרי כמו העילוי דפנימיות עתיק לגבי חיצוניות עתיק!

7 ראה חולין צו רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה ס"ח.

8 מאיר עינים ס"פ פינחס.

9 ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו.

10 שה"ש א, ב.

11 פרש"י עה"פ.

12 ראה פע"ח שער הק"ש רפט"ו. לקו"ת שה"ש בסופו. ובכ"מ.

13 לקו"ת ואתחנן ו, ג. ובכ"מ.

14 פסחים ג, א. וש"נ.

15 ברכה לג, ד.

16 פ"א ה"ד.

עשויה¹⁷) ותענוג, על-ידי גילוי והפצת פנימיות התורה, בחינת התענוג שבתורה, הקשור עם בחינת התענוג שבאדם, והעיקר - שעל-ידי זה פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

(משיחות הושענא רבה תשכ"ג ותשכ"ח. התוועדויות תשכ"ג חלק א' עמ' 251-253; תשכ"ח חלק א' עמ' 291-293)

17) מכילתא ופרש"י יתרו כ, ט. שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת סש"ו סכ"א.

הן אלה שלמדו בעצמם בתומכי תמימים, והן אלה שלמדו אצל מי שלמד בתומכי תמימים, ואפילו אלה שראו מי שלמד בתומכי תמימים, שהרי אצל יהודי להיותו למעלה מכל הגבלה כו', פועלת גם ראייה בלבד -

הרי בודאי שכל אחד ואחד יכול וצריך ללמוד פנימיות התורה, ולעסוק בהפצת המעיינות חוצה, ובסגנון האמור - "מלחמת בית דוד", אבל בדרכי נועם ודרכי שלום, ומתוך מנוחה (כל מלאכתך

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

מניצוץ משיח הפרטי למשיח כפשוטו

ראיית אלקות בשלימות על-ידי מילוי השליחות

מהעניינים העיקריים של ייעודי הגאולה - ש"לא יכנף עוד מוריק והיו עיניך רואות את מוריק", שזהו עניין ד"וירא אליו ה'" בתכלית השלימות.
 ויתירה מזה: "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'" (לא רק "עיני בשר", אלא ה"בשר" עצמו ו"כל בשר"), שיהיה גילוי אלוקות בכל הבריאה כולה [...].
 ועל-פי האמור לעיל שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כל אחד ואחד מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהיה בהתגלות - יש לומר שכן הוא גם בנוגע לשלימות של "וירא אליו ה'" בגאולה האמתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו:
 ידוע שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, בחינת היחידה, שהיא ניצוץ מבחינת היחידה הכללית שהיא נשמת משיח. שלכן נקרא כל אחד ואחד מישראל בשם "כוכב", שמו של משיח, שנאמר עליו, "דרך כוכב מיעקב".

בימינו - נתבטלו כל המניעות והעיכובים

ועניין זה נעשה בפועל ובגלוי על-ידי זה שכל אחד ואחד מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה - כמרומו גם בתיבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כוחות הנפש שבהם ועל-ידם נעשית עבודת השליחות, בגימטרייה "משיח" - לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחינת היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובענייניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהיה גילוי אלוקות בישראל - ("וירא אליו ה'") ובעולם בתכלית השלימות...

ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחינת היחידה) שבכל אחד ואחד מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש"בכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל" - "אחד הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יתגלה אליו ה' יתברך וישלחו כו'", ואילו לא היו מתערבים עניינים בלתי-רצויים המונעים ומעכבים כו', היה מתגלה ובא בפועל ממש.

ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל ענייני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלה נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיוון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש.

(מהתוועדות שבת יקודש פרשת וירא, ח"י במרחשוון התשנ"ב. התוועדות תשנ"ב, כרך א, עמ' 273)

צבא של "מלך עולמים"

הקפות עם הילדים בליל שמחת-תורה תשמ"ב • קטע שהוסיף הרבי בהגהתו לשיחה שאמר לפני הילדים • כיצד מחנכים ילד לומר אמת, ומה יש להשיב לטענותיו של היצר-הרע? • מי ראוי להיות מדריך? • "עם מה ילך ילד כזה לקבל את פני המשיח?" • לחנך את הילדים להתנהגות בתמימות וכך גם לדבר עליהם • רשימה שנייה

בפעולות של חינוך תינוקות של בית רבן הנקראים "משיחי", ושזכותם תבוא הגאולה.

הרבי מוסיף:

האמור לעיל הוא מהטעמים להשתדלות המיוחדת בשנים האחרונות בהפעולה... במסגרת ארגון מיוחד שנקרא (בהסכמת גדולי ישראל) בשם "צבאות השם".

בסיום השיחה הורה הרבי:

כל הילדים "צבאות השם" הנמצאים כאן יאמרו עתה "לחיים", וכולם בראשות מנהל הארגון "צבאות השם" יגנונו ניגון ("מארש") של "צבאות השם", וכל הקהל יצטרף אליהם ומהשירה נבוא לגאולה.

מיהו המפקד

והנה התבטאות מיוחדת של הרבי על מטרת כינוסי "צבאות השם" והארגון בכלל (מיום ד' דחג הסוכות תשמ"ט, התוועדויות תשמ"ט כרך א' עמ' 154-155):

תוכנו של הכינוס הוא אסיפת כמה וכמה מילדי ישראל שמודיעים ומצהירים באוזני כל הסביבה, שהם שייכים ל"צבאות השם" - הצבא שמטרתו היא "לכבוש" את העולם ו"לכבוש" את הגלות עד לביטול הגלות לגמרי והבאת הגאולה.

אור ליום א' של חנוכה תשמ"ב נשא הרבי דברים לפני 'צבאות השם'. הרבי דיבר כדרכו, ולאחר מכן

הקפה צבאית

בעיצומם של ה'הקפות' בליל שמחת תורה תשמ"ב (התוועדויות תשמ"ב כרך א' עמ' 239), לפני ההקפה החמישית, פתח הרבי ואמר:

"מלך עולמים" ישנו צבא - "צבאות השם" שמוסב כלפי כל אחד ואחד מישראל, שהרי משעה שנוולד שייך ל"ממלכת כהנים", וממילא הרי הוא נכלל ב"צבאות השם", ו"בצבאות השם" גופא - ישנה מעלה מיוחדת אצל ילדי ישראל שקודם בר-מצוה, שהם נקראים על-ידי הקדוש ברוך הוא בשם "משיחי" ("אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של בית רבן"), "הבל שאין בו חטא".

ולכן, מן הראוי לכבד בהקפה החמישית - "מלך עולמים" - את הילדים שקודם בר מצוה (ואליהם יצטרפו גם אבותיהם - באופן דטפל כו').

הרבי ציין שניתן לקחת ספר תורה אחד עבור הרבה ילדים, והעיקר שיישבתו כל הילדים.

"בהסכמת גדולי ישראל"

אחת-עשרה שנים אחרי הקמת הארגון - בליל שמחת תורה תשנ"ב (התוועדויות תשנ"ב כרך א' עמ' 152) - מדבר הרבי על כך, שככל שמתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, הולך וגדל הצורך להדגיש ולהוסיף יותר

ח"ו את האדם מעבודתו לקונו מתוך שמחה וטוב לבב ("ישמח ישראל בעושיו"), ובאופן של שלמות... ומפני גודל חפצו שלה"יצר" להצליח במשימתו להכשיל את האדם ח"ו, מוחפש הוא כל מיני "עצות" [עליהם אומרים אנו: "עוצו עצה ותופר גו' כי עמנו אל", מכיון שנמצאים אנו "עם ה' אלקיך"], אולי בכל זאת יעלה בידו - פעם א' או פעמיים - שיהודי ימעט ח"ו בלימוד התורה, או יקיים מצוה אחת פחות, וכיוצא בזה. ולכן, כאשר יהודי יודע את דרכי הפעולה של היצר, באיזה "תחבולות" וכיו"ב משתמש ה"יצר", אזי ביכולתו להתמודד עם ה"יצר" ולנצחו בקלות יותר...

ולכן, צריכים לדעת מראש אודות אופני ודרכי הפעולה של ה"יצר", כדי למנוע זאת מלכתחילה, על-ידי זה שנעמדים בתכלית התוקף והחיות כו', ועד כדי כך - שכאשר ה"יצר" רואה זאת, הרי הוא מרגיש מיד שאין לו אפילו מה לנסות כו' מכיון שבודאי לא יצליח כלל.

חינוך לאמירת האמת

אחת ההתמודדויות המפורסמות של הורים ומחנכים היא, כיצד מחנכים את הילד לומר אך ורק את האמת? הנה דברים שאמר הרבי בקשר לפסוק "תמים תהיה עם השם אלקיך" והלימוד הרב-משמעוטי ממנו (התוועדויות תשמ"ג שם עמ' 1959 ואילך):

לפעמים בא ה"יצר" ואומר לילד: שמע, בפעם זו לא חשוב כל כך לומר את האמת לאמיתתה, מכיון שהדבר עלול לפגוע בך, פגיעה בכבודך, בבריאותך, בהנאתך וכיו"ב, ולכן - אומר ה"יצר" - לא נורא אם פעם אחת לא תאמר את האמת, מכיון שבשאר הזמנים אומר אתה רק את האמת!

ולדוגמה: קם ילד בבוקר, ורואה על השולחן מאכל ערב, וחפצו גדול לאכול מאכל זה, ופתאום נכנס אביו או אמו (המורה או המדריך), ואז מבקש הילד שיתנו לו מאכל זה. וכאשר שואלים אותו: ומה בדבר נטילת ידים וברכות השחר - האם כבר נטלת ידיך ואמרת ברכות השחר?! - בא ה"יצר" ואומר לו: ראה, אם תאמר את האמת שעדיין לא נטלת ידיך, תצטרך עכשיו ליטול ידיך ולומר ברכות השחר, ובינתיים... יבוא אחיך או אחותך, ויקדימו אותך

נרשמה השיחה בידי ה'מניחים' והוכנסה להגהה על-ידי הרבי.

בשעת ההגהה הוסיף הרבי את הקטע דלהלן (התוועדויות תשמ"ב כרך ב, עמ' 582):

ובלשון הכתוב: "השם צבאות מפקד צבא מלחמה" (ישעי' יג, ד. וראה מצודת דוד שם. רד"ק שם). ועוד (במקומות רבים יותר): "השם אלקי הצבאות" (בה"א בתחילה).

ועל כך ציינ:

הושע יב, ו. עמוס יג, ג. שם ו, יד. - ובראב"ע תהילים (נט, ו) טעם אלקים צבאות כי אתה אלקי צבאות מעלה בשמים ואלקי צבאות מטה שהם ישראל - וראה רד"ק שמואל"ב ה. יו"ד עמוס ט, ה. - ולהעיר משמות רבה (פרשה ג, וא"ו): כשאני נלחם עם הרשעים אני נקרא צבאות.

באותם ימים סיפרו ב"770 כי את הקטע האמור הוסיף הרבי בתגובה לדברי מנהל אחד המוסדות החרדים בשכונת בורו-פארק, שהגיב בתמיהה על דברי הרבי שה' הוא מפקד, וכני (וילדי) ישראל הם חיילים בצבא ה'.

לא לשמוע בקול היצר הרע!

השיחות שהשמיע הרבי לפני הילדים נשאו אופי מיוחד. בשיחות אלו דיבר הרבי ביתר פשטות על מלחמתו התמידית של היצר הטוב ביצר הרע, ועל ניסיונותיו של יצר הרע להכשיל את הילד היהודי.

פעמים רבות היה נשמע כאילו יורד הרבי לתוך נבכי נפשם של הילדים, מודע להתלבטויות והמלחמות שהינם עוברים, ומשם הוא מוצא לנכון להזהיר את הילדים מפני היצר הרע, ולהעניק להם את העצות הנכונות להתמודדות עם תחבולות היצר.

הדוגמאות לכך רבות ולהלן כמה מהן. כהקדמה נביא את מה שאמר הרבי בשיחת ב' דראש-חודש אלול תשמ"ג (התוועדויות תשמ"ג כרך ד' עמ' 1958):

הוזכר לעיל שהתפקיד הכללי של "צבאות השם" הוא - לנצח במלחמת היצר. ומכיון שכן, מובן, שיש לזכור תמיד אודות מציאותו של ה"יצר", ולדעת שהוא מוחפש דרכים ותחבולות שונות כיצד לבלבל

ולדוגמה, בעניין האמור: מדוע לגרום בזיון של **ילד יהודי** - שיתבזה בכך שאכל לפני נטילת ידיים, ויתירה מזו: לבזות את הוריו ומוריו שגידלוהו וחינכוהו, ולבזות את **כלל ישראל** על שישנו ביניהם ילד יהודי שאכל לפני נטילת ידיים!...

ויתירה מזו - טוען היצר - הודאה כזו היא היפך העניין דקידוש השם: כאשר הנך מודה ומספר על הנהגה בלתי רצויה, מודיע אתה שישנו ילד יהודי (אתה) שהתנהג היפך ציווי הקב"ה, ואם כן, הרי זה **היפך "קידוש השם"!**...

ולכן, ממשיך היצר, העצה היעוצה היא - שלא לספר ולהודות על האמת, אלא לומר שקר נוסף... ולהציע גם לחברייך לעשות כן, שלא לספר שאכלתם יחדיו לפני נטילת ידיים וכיוצא בזה! וזוהי כללות ההוראה של "תמים תהיה עם ה' אלקיך":

יהודי צריך להתנהג באופן של תמימות - שלא להתחכם על-ידי ערמוניות ודיבורים שהם היפך האמת חס־ושלום, כי אם לומר את האמת לאמינותה!

עצת היצר הטוב

ולכן גם אם נכשל חס ושלום בעניין בלתי רצוי כתוצאה מפיתוי היצר - אומר לו יצר **הטוב**: דע לך, שבהיותך ילד יהודי, אומר הקב"ה עליך "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר"! הקב"ה ממתין ומצפה שיוכל להתפאר בכך שאפילו לאחר שאתמול נכשלת באכילת מאכל לפני נטילת ידיים, יש לך את הכוח והעוז לשמוע בקולו של היצר טוב **ולהודות** על המעשה, ולא להיות חצוף ולחלל שם שמיים, רחמנא ליצלן, על-ידי אמירת דבר שקר (כאשר ישאלו אותך אם אכלת אתמול לפני נטילת ידיים) בפניו של הקב"ה שבעצמו ראה את מעשיך!...

אמנם לא עמד שוטר שהסתכל עליך, אבל זו אינה סיבה לחשוב שיכול הנך לעשות כל מה שעולה ברוחך, לקחת "פעני" ששייך לחברך, לדבר "לשון הרע" על חברך (מכיוון שחברך אינו נוכח, ורובך אינו שומע את דברים), וכיוצא בזה - כי אסור לשכוח שלמרות שאין כאן שוטר, ישנה "עין רואה ואוזן שומעת", "ה' נצב עליו"! וביקש לטענת היצר שההודאה על ההנהגה

באכילת מאכל ערב זה!... ולכן - ממשיך ה"יצר" בחלקת דבריו - שמע נא לעצתי: בפעם הזו - ורק בפעם הזו בלבד, כמובן - 'ותר' על אמירת ה'אמת', אמור להוריך שכבר נטלת את ידיך ואמרת ברכות השחר, ואז תוכל להנות מהמאכל הערב, ואחר כך - כאשר הוריך יצאו מהחדר, אזי תיטול את ידיך ותאמר ברכות השחר.

ומה העוולה בכך?! - ממשיך ה"יצר" בדברי הפיתוי - את ידך הרי נטלת, וברכות השחר אמרת, אלא מאי, אכלת דבר לפני נטילת ידיים - הרי זו "עבירה קטנה" בלבד... ובפרט שהנך לפני בר מצוה!.. לא נורא!... ובינתיים - הצלחת למלא את תאוותך ורצונך לאכול מאכל זה, ולכן כדאי הוא הדבר אפילו אם לצורך זה צריך הנך לומר דבר שאינו אמת - לרגע אחד בלבד, כי במשך **שאר** הזמן בודאי תמשיך להקפיד על אמירת האמת!...

הנה על זה באה הוראת התורה: "**תמים** תהי עם ה' אלקיך"!... יהודי צריך להתנהג באופן של **תמימות**", ללא התחכמויות של אמירת שקרים וערמוניות ח"ו!...

ובהכרח להתנגד לתחבולה הנ"ל של ה"יצר" בכל התקוף, מבעוד מועד, כי כאשר יתפתה ח"ו לעצת ה"יצר" בפעם הזו, ימשיך ה"יצר" להוליכו שולל באותה צורה:

כאשר ה"יצר" מצליח להכשיל את הילד באמירת דבר שאינו אמיתי ח"ו (כבדוגמא הנ"ל), הנה גם כאשר הילד מתחרט על זה שלא שמע ל"יצר הטוב", ומחליט לחזור בתשובה, להתוודות בפני הוריו (או מוריו) ולספר להם שנכשל באמירת דבר שאינו אמיתי (מפני ש"יצרו תקפו") ולבקש מהם שיורו לו כיצד לתקן את הדבר (נוסף על השתדלותו מכאן ולהבא ששוב לא יקרה דבר כזה) - בא אליו ה"יצר" ואומר לו:

לאחרי שכבר עשית את המעשה הבלתי רצוי לא כדאי לך להודות על כך, כי במקרה שתתוודה על הנהגתך הבלתי רצויה יפגע כבודך, שהרי הוריך או מוריך ידעו שנכשלת בדבר בלתי רצוי, ויתכן אפילו **שיענישו** אותך לתת סכום כסף לצדקה, ללמוד בזמנך הפנוי, וכיוצא בזה, והדבר יפגע באמינות דבריך שלא יוכלו להאמין לך, ועד שדבר זה יפגע בכבודם של הוריך ומוריך - שיש להם בן או תלמיד שנכשל בדבר בלתי רצוי!...

אחרת שלמד הרבי ביום ד' דחג הסוכות תשמ"ט,
בהקשר של שנה תמימה, כקביעות שנה זו
(התועדויות תשמ"ט כרך א' עמ' 153 ואילך):

בעמדנו בשנה מעוברת "שנה תמימה" - בודאי
יהיה כל אחד מהילדים חייל "תמים", שלם ובריא
בגופו, ו"תמים" בעבודתו על-פי "תורת ה' תמימה",
היינו שהנהגתו ביחס למילוי מצוות הקב"ה, וכן ביחס
לאביו ואמו, המלמד והמחנך שלו, וגם החברים
(ובילדה - החברות) היא בתמימות בשלימות,
ובמלוא התמימות והרצינות.

ולכל אחד ואחת מישראל ניתן הכח לזה בירושה
מאברהם אבינו, היהודי הראשון, שהצטווה "התהלך
לפני והיה תמים", ומכיון שהיורש זוכה בירושה מיד
שנולד, וכן הוא בירושה של "תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב", מובן שגם ירושה זו, להיות
"תמים" ניתנה לכל בני-ישראל, ולכל אחד ואחד
מבני-ישראל עד סוף כל הדורות, ובזה גופא - באופן
שבו זוכים בירושה, דהיינו בדרך ממילא, ללא כל
יגיעה, כך שמיד שנולד ניתנו לו כל הכוחות להיות
"תמים" אמיתי כרצון הקב"ה לעשות את כל המוטל
עליו בתכלית השלימות.

ולעיר גם מהמובא ב"צוואת הריב"ש" - "להיות
תמים בעבודתו ית", ואחד הפירושים בזה הוא, שכל
דבר שיהודי עושה ב"עבודתו" את השם יתברך (והרי
זוהי השליחות הכללית של הצבא ד"צבאות השם"),
יהיה באופן ד"עבודה תמה" - עבודה פנימית
ושלימה בתמימות.

וכאשר יהודי עובד עבודתו בשלימות, הרי הוא
זוכה ומקבל את ברכתו של הקב"ה בשלימות, ויזכה
לנצל אותם בכל גופו ובכל נשמתו, כך שגם הנחת
רוח שהוא גורם לאביו ואמו והמלמד והמחנך שלו
(או מלמדת ומחנכת שלה) תהיה בתכלית השלימות
וה"תמימות", וממנו - תומשך הברכה ותתפשט
לכללות עם ישראל, כשם שהברכה הפרטית שברך
יעקב אבינו את כל אחד מהשבטים נמשכה לכל
השבטים כולם, כמו שכתוב "איש אשר כברכתו
ברך אותם", ופירש רש"י: "יכול שלא כללן כולם בכל
הברכות תלמוד לומר ברך אותם" . . והרי כל אחד
ואחד חייב לתת מעניניו לאחרים, כמו שכתוב (וכפי
שכל אחד ואחד מישראל אומר קודם התפילה, וכפי
שאמרתם בפסוקים ומאחז"ל לפני זה) "ואהבת
לרעך כמוך".

הבלתי רצויה תגרום לידי ביזיון כנ"ל - מסביר לו
היצר הטוב:

בזיון זה אינו אלא לשעה קלה בלבד, ואין ערך
כלל לגבי התועלת שתהיה לך על-ידי זה שתחזור
בתשובה [ובודאי שלא תוסיף עבירה נוספת על-
ידי זה שתכחיש את האמת], כי החרטה וההודאה
על האמת מצדך, תגרום אצל הקב"ה עונג ושמחה,
כמו שכתוב ישמח ה' במעשיו, ועד שהקב"ה יתפאר
בך ("מעשה ידי להתפאר"), שהצלחת להתגבר על
עצמך ולשמוע בקולו של ה"יצר טוב"!

ישנו פרט נוסף באופן ההתחכמות של היצר
- שעל זה באה ההוראה תמים תהיה עם ה' אלקיך:
היצר יכול לבוא ולטעון שאין זה נורא כל כך
לעשות דבר בלתי רצוי [לאכול לפני נטילת ידיים,
ואחר כך להכחיש זאת, וכיוצא בזה] מכיוון שתמורת
דבר בלתי רצוי זה יקיים כמה מצוות, ולכן חושב
שהקב"ה יוותר על עניין זה, מכיון שיקיים כמה
מצוות.

וכמו כן כאשר חושב לנצל עניין בלתי רצוי
זה גופא עבור דבר טוב כביכול, ולדוגמא לקיחת
פרוטה מחבירו (גניבה או גזילה חס ושלום), באומרו
שכוונתו לתת פרוטה זו לצדקה!...

ועל דרך זה בנוגע לדוגמא הנ"ל: הכחשת העובדה
(אמירת שקר) שאכל ללא נטילת ידיים היא - מתוך
כוונה שלא לגרום בזיון להוריו ומוריו, בזיון לכלל
ישראל, ועד לעניין של היפך קידוש השם, כנ"ל.

הנה על זה באה ההוראה ד"תמים תהיה עם ה'
אלקיך": הקב"ה אינו סובל התחכמויות וערמוניות
כו'; מה שחושב ש"ישחד" את הקב"ה בעשיית מצוה
(תמורת עניין בלתי רצוי) - הרי הקב"ה "לא יקח
שחד"!!!... ומה שחושב שיקיים מצוות צדקה בפרוטה
שלקח מחברו - הנה על זה אומר הקב"ה "בוצע ברך
נאץ ה'", הקב"ה אינו חפץ בצדקה מכסף של גזילה,
אין זו מצוה - אומר הקב"ה - אלא אדרבה: היפך
רצונו של הקב"ה, "נאץ ה'", רחמנא ליצלן!.. רצונו
של הקב"ה הוא - שיהודי יתנהג באופן של תמימות,
וזוהי ההנהגה המתאימה ליהודי שהוא "נצר מטעי
מעשה ידי להתפאר".

נתינת כוח מ"שנה תמימה"

ואם בעניין התמימות עוסקים אנו, הנה הוראה

ללחום ביצר הרע, ולבטלו ולגרשו לגמרי ולהשיפע זאת גם על החברים, והרי מדובר בילדים של "עם חכם ונבון", הרי בודאי שהם הקשיבו והבינו היטב את הדברים (עם תרגום לאנגלית).

ומיד מתעוררת השאלה: איך יכול להיות שאחרי כל הכינוסים, נכנע הילד שוב ליצר הרע, ועושה כרצון היצר?

ואין צורך בראיה טובה יותר מההנהגה בשעת הכנס עצמו:

יושבים בכנס זה ילדים רבים, חיילי "צבאות השם" ובמקום קדוש - בית הכנסת, "בית מקדש מעט" שעליו אומר הקב"ה "ביתי בית תפלה", ובשנה קדושה - שנת הקהל, וביום קדוש - יום טוב של חג הסוכות, וביום אשר ה"אושפיזא" והאורח של כל אחד ואחד הוא יוסף הצדיק, והוא נמצא עם כל אחד ואחד.

ומדברים בכנס אודות "פקודת יום" הכתובה בתורה במיוחד ליום זה ולשנה זו... במטרה - ללמוד על הקב"ה.

ולמרות הכל, יושב ילד ומשחק במצלמה, שעון, או צעצוע אחר המתאים לילד בן שנה עד שלש, וזוהי הוא מראה מהי רמת ה"חכמה" והפיקחות שלו...

ולא עוד אלא שאינו עושה זאת בהחבא, אלא בגלוי לעין כל, כאשר הילדים שיושבים סביבו מסתכלים עליו כדי ללמוד ממנו "דוגמא חיה" איך יושבים בכנס "צבאות השם" ואיך מנצחים את היצר הרע, והוא תמורת זה מדגים להם איך מתנהג חייל בצבא היצר הרע!

במקום שהוא ילחם ביצר הרע שלו המנסה להכשילו בכל מיני תחבולות, ולסלק את היצר הרע ממנו, משאיר הוא את היצר הרע אצלו בתוכו, וסוחב אותו לכנס "צבאות השם", ואזי במקום לשבת בכנס ולהקשיב ל"פקודת היום" של מפקד "צבאות השם", שומע הוא להוראות המפקד שלו, היצר הרע.

איזה מקום יש ליצר הרע בכנס "צבאות השם" בבית הכנסת ובשנת הקהל?!

ולכאורה - איך הוא מגיע למצב כזה, הרי הוא יושב בכנס "צבאות השם" ב"הקהל" ביום טוב של חג הסוכות, ולפני זמן קצר הוא אמר "הנה ה' ניצב עליו וכו' ובוחר כליות ולב עם עובדו כראוי" - שהקב"ה ניצב ליד כל אחד ועושה לו "מבחן" כליות ולב, אם הוא מקיים את רצונו, והוא, למרות הכל, שומע בקול

ונמצא, שכל אחד ואחד מישראל (אנשים נשים וטף), מבלי הבדל לאיזה שבט הוא שייך, מקבל את כל הברכות וההצלחות מאת הקב"ה, ובתכלית השלימות - בהתאם לתוכנה של כל השנה "שנה תמימה", ובאופן שהוא נעשה "איש תמים", שלם ובריא הן בגשמיות והן ברוחניות.

ועד שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו כל בני ישראל, ב"תמימות" ובשלימות, על-ידי זה שכל בני ישראל והילדים בפרט ילמדו את כל התורה כולה, "תורת ה' תמימה".

ולימוד התורה עתה ימהר ויזרז יותר את בוא הגאולה התמימה, האמיתית והשלימה, במהרה בימינו ממש, על-ידי משיח צדקנו.

את אשר יאהב יוכיח

לעיתים עבר הרבי לדבר בסגנון נוקב וחרוף מעט, והעיר למדריכי הילדים שנכחו בכינוסים ואף לילדים עצמם. כך למשל בנר שמיני של חנוכה (התועודיות תשמ"ח כרך ב' עמ' 159):

...בנוגע ל"צבאות השם" במלחמתם עם היצר הרע, לא זו בלבד שמחליט שכאשר יבוא היצר הרע לבלבו אזי יבטל מציאותו, אלא תיכף ומיד מבטל את מציאותו של היצר הרע שלא תהיה לו תפיסת מקום כלל, וזורקו לגמרי מ'ד' אמותיו, כאשר הרצון והתענוג שלו נמסרים ומופנים אך ורק לענייני קדושה, תורה ומצוותיה.

וכאן הוסיף הרבי:

ולהעיר, שעניין זה נוגע גם להמדריכים - שלא מספיק לרשום על הנייר שהוא "מדריך", אלא צריך להיות "מדריך" בפועל ממש, להדריך הילדים על-פי רצונו של הקב"ה... באופן שישאר רק דבר אחד "ליראה את ה'", שאז, תהיה גם הדרכת הילדים כדבעי.

ועל אחת כמה וכמה שלא יהיה מדריך שמבלבל הילדים משמיעת דברי תורה כו', על-ידי זה שמסתובב ביניהם ומסמן בידיו וכו', כדי להפגין את נוכחותו כ"מדריך"...

בו' דהג הסוכות תשמ"ח (התועודיות תשמ"ח כרך א' עמ' 277 ואילך) אמר הרבי:

מכיון שהיו כבר כינוסים רבים של "צבאות השם", ובכל כנס חזרו ודברו שתפקידם של החיילים הוא

היצר הרע?

אלא, כאן רואים את חכמתו של היצר, שכאשר עומד בפניו ילד שחושב את עצמו ל"חכם", מיד מכניס הוא את הילד (ואת חבריו השומעים בקולו) ל"בוץ" הכי גדול, ומושך אותם להיות חיילים אצלו. והתוצאה בפועל היא - שבכנס "הקהל" של "צבאות השם", בחג הסוכות, ביומו של יוסף הצדיק, במקום קדוש בבית הכנסת - ובמקום להיות חייל ב"צבאות השם" נהיה הוא חייל ב"צבא היצר הרע"...

ובפרט שנמצאים אנו בזמן שמתכוננים ללכת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה - עם מה ילך ילד כזה לקבל את פני המשיח? - עם ה"משחקים" שלו... עם ה"יצר הרע" שהוא חייל בצבאו...

במלחמה משותפת יבטלוהו לגמרי

ויש להוסיף גם בנוגע למדריכים:

תפקידו של מדריך הוא לעשות סדר, כדי שהילדים יקשיבו למה שמדברים בכנס.

אך לפועל המצב הוא בדיוק הפוך: המדריך מסתובב בין הילדים, וכתוצאה מזה לא רק שהוא אינו מקשיב אלא גם הילדים לא מקשיבים. ועד שבראותו ילד שיושב רגוע ומקשיב - מיד הוא דואג להראות לילד שהוא המדריך... ומסתובב לידו ומבלבל אותו, והילד לא יכול להקשיב.

והתוצאה היא - שבמקום שישבו בכנס צבאות השם ויקשיבו וילמדו מה זה "הקהל", ומי היה יוסף הצדיק, ומה אפשר ללמוד ממנו - חושבים הם איך אפשר ללמוד דוגמה חיה מהתנהגות המדריך! ובנוגע לפועל:

מכאן ולהבא יש לשפר ולתקן את המצב, ולסלק את היצר הרע מכל וכל, והוא - על־ידי שיתבונן וילמד שהסיבה שהתורה לימדה אותו שיש לו יצר הרע, היא - לא כדי שישמע בקול היצר הרע, ואפילו לא כדי לצער אותו ואת הוריו ומדריכיו הנמצאים בסביבתו ומפריעים לו להקשיב... אלא כדי שהוא ינצל את החכמה האמיתית שלו, ואז יוכל להתגבר על היצר הרע, "מלך זקן וכסיל" ולגרש אותו.

וכל אחד מקבל כוח מיוחד מהקב"ה שאם יעבוד

וילחם נגד היצר, "יגעת", אזי הוא מובטח שיצליח במשימתו, "ומצאת", ויסלק ממנו את היצר הרע לעולם, ל"כל הימים".

ובפרט כאשר כל חיילי "צבאות השם" יחד עם כל הכוחות שלהם, המצוות שלהם, ייצאו למלחמה משותפת ביצר הרע, אזי בודאי שיצליחו לסלק אותו לגמרי, ועד שאפילו לא יצטרכו להילחם ביצר - כי כאשר היצר רואה שחיילי "צבאות השם" עשו תשובה ושינו את התנהגותם לטובה - יפחד היצר הרע מהם, והוא יברח מהם, וממילא יתבטלו כל המלחמות וכל הקשיים...

כנהוג בכל הכנסים לסיים במצות הצדקה, אשר "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", בזריזות הכי גדולה עד ש"לא עיכבן אפילו כהרף עין"...

והחלוקה תהיה על־ידי המדריכים [אשר במקום שהם יעשו דברים שאינם שייכים למדריך, ויבלבלו את הילדים] הנה במקום זה - יחנכו את הילדים להתנהג בדרך הטוב והישר, ויתבעו מהילדים להתנהג טוב כמה פעמים־ככה, שאז אפילו אם הילדים יצייתו לחצי מהנדרש מהם - הם יהיו ילדים מחונכים השייכים באמת ל"צבאות השם", ול"עמך כולם צדיקים".

ביום ב' דחול המועד סוכות תש"נ (התנועדותיות תש"נ כרך א' עמ' 171) מעיר הרבי שוב:

ולהעיר, שגם אלו שמסתובבים ומחפשים עבודה.. כדי לבלבל את עצמם וגם לא להרשות לילדים אחרים להקשיב למה שמדברים... גם הם נזכרים שהם שייכים לצבא ה', ומאחר ש"מלא כל הארץ כבודו" הרי הם נמצאים ביחד עם הרמטכ"ל שלהם - הקב"ה!

ואף־על־פי שנדמה לו שהוא מאן־דאמר ובעל דעה חשובה ("א' גאנצער יא טיבע דאס"), והוא יעשה סדרים ויחליף מקומות... לילד זה הוא יצווה ללכת למקום פלוני ויליד אחר ללכת למקום אחר... אפילו שכתוצאה מכך הוא מבלבל את כל הענין ומבלבל חיילים מהתנהגות באופן שחיילים יהודים צריכים להתנהג...

הנה מאחר שהם מתחרטים על כך בכנות - הרי גם הם נכנסים, ובתכלית השלימות, לצבא היהודי, ועל־ידי זה מתבטלת המניעה האחרונה לגאולה האמיתית והשלימה, שבאה תיכף ומיד כאן לבית המדרש.

הלכות ומנהגי חב"ד

בנוגע לעצמו... ועוד ועיקר - הפצת התורה והמצוות והפצת היהדות בכללותה, חדורים בפנימיות התורה שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, ועד להפצת אור הקדושה בכל העולם כולו, גם בנוגע למצוות שנצטוו בני-נח.

ב'שנת הבניין' הציע הרבי⁵, שכיום זה (ומה טוב - גם בימים שלפניו ושלאחריו) ישתדל כל אחד ואחד הנמצא בכל עיר ועיר שבה קיימת ישיבת תומכי-תמימים וסניפיה, ועל-אחת-כמה-זוכמה בארצנו הקדושה ת"ו, להיכנס לבניין הישיבה, ולעשות שם פעולות טובות בכל שלושת הקווים דתורה, עבודה וגמילות-חסדים: להתפלל (או לומר מזמור תהילים, כולל ובמיוחד - המזמור המתאים למספר שנותיו של אדמו"ר מהורש"ב [השנה - מזמור א]), וללמוד מתורתו.

בעיר שאין בה ישיבה זו - יעשו זאת בתוך בניין שתפקידו מעין הישיבה, כגון בית-חב"ד, בית תורה, תפילה וגמילות-חסדים. ומוכן שעל-פי הציווי "ואהבת לרעך כמוך", יש להשתדל להשפיע על יהודים נוספים שגם הם יעשו כן, ועוד ועיקר - שפעולות אלה תיעשנה ברבים⁶. וכראי ונכון שבין העניינים שלומדים מתורתו של בעל יום-ההולדת, ילמדו גם קונטרס 'החלצו', שעל-ידי זה יתווסף באהבת-ישראל ואחדות-ישראל, כמבואר בארוכה בקונטרס זה.

5 ספר-השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 56. וצ"ב אם כל האמור הוא הוראה גם לכל שנה ושנה.

6 "ובפרט על-פי מה שכתב בעל יום-ההולדת בקונטרס 'החלצו' (ספר המאמרים תרנ"ט עמ' סא), ש'ההסכם אשר עושים שניים או רבים, יש לזה חיזוק הרבה יותר מההסכם שעושה בפני עצמו'" (ס' השיחות שם).

שבת-קודש פרשת וירא

ט"ו במרחשון

הפטרה: "ואשה אחת... ותשא את בנה ותצא" (מלכים-ב ד, א-לז)¹.

יום שני

י"ז במרחשון

תענית 'שני' בתרא.

יום חמישי

כ' במרחשון

יום-הולדת את כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, בשנת תרכ"א².

יום סגולה, שבו ה'מזלו גובר' של הנשיא פועל התגברות בעבודתם של חסידים ושל כלל ישראל, ועל-ידם - בכל העולם כולו³.

מהוראות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו:

ביום זה⁴, צריך כל אחד ואחד לקבל החלטות טובות להוסיף בהפצת המעיינות חוצה, לכל לראש -

1 ספר-המנהגים עמ' 32. לוח כולל-חב"ד.

2 ראה בדבר הולדתו וברית-המילה שלו, ברשימות מדברי מי חייו שנדפסו בראש קונטרס 'חנוך לנער' וב'ספר התולדות - אדמו"ר מהורש"ב', הוצאת קה"ת, כפר-חב"ד תשל"ו, פרק א.

3 "להעיר, שהקביעות דכ"ק מרחשון היא לעולם באותו יום שבו חל ראש-השנה, (סה"ש תש"נ ח"א עמ' 118 הערה 89). והוא "יום החמישים" מראש-השנה, שמורה על שער הנו"ן, בחינת הכתר (השייך לכ"ק מרחשון) - שולי-הגיליון שם.

3 ספר-השיחות תשמ"ח ח"א עמ' 70.

4 'התועודיות' תשמ"ז ח"א עמ' 496 (מוגה), ובסגנון אחר בספר-השיחות תשמ"ז ח"א עמ' 69.

פרשת וירא

וירא אליו ה' (יח,א)

מבואר בוהר, שעד שלא נימול אברהם היתה נבואתו בכחינת "מחזה" ("היה דבר ה' אל אברם במחזה"); ולאחר שנימול נתעלה לדרגת ראייה ("וירא אליו"). ויש לבאר, דהנה "וירא" היינו ראיית המהות, ו"מחזה" – ראייה על-ידי לבוש, המעלים על המהות (גם המילה 'מחזה' היא בלשון תרגום, שהוא בחינת 'לבוש' ללשון-הקודש).

בקיום מצוות מילה יש משום התבטלות מוחלטת לכורא והתאחדות גמורה עמו, שכן הביטול והאחדות נרגשים וניכרים גם בכשר הגשמי – "והיתה בריתי בכשרכם". וכיטול זה ואחדות זו הם שהעלו את אברהם לדרגה הנעלית של ראיית המהות.

(ליקוטי שיחות כרך י, עמ' 49)

* * *

"וירא" – זו דרגה נעלית בראייה ולא רק 'מחזה', התרגום של ראייה. "אליו" – הגילוי נמשך אליו, היינו שאברהם לא התבטל מעוצם הגילוי, אלא הדבר נקלט בו וחדר למציאותו. "הוי" – הדרגה הנעלית של שם הוי', לא רק שם אלוקים. נמצא, שאף-על-פי שנתגלתה דרגה נעלית ביותר (שם הוי'), והגילוי היה באופן נעלה ביותר (ראייה) – חדר הגילוי למציאותו של המקבל, של אברהם.

(ספר השיחות תש"נ כרך א עמ' 112)

* * *

גילוי זה נעלה יותר מהגילוי של "וירא אליו ה'" בפרשה הקודמת, וזאת בשני מובנים: א) התגלתה כאן דרגה נעלית יותר בשם הוי' גופא (ראה אור-החיים). ב) הגילוי התקבל אצלו בפנימיות ("אליו"), כלומר, אברהם נעשה כלי לגילוי (ואילו "עד שלא מל, לא היה בו כוח לעמוד"). עניין זה נפעל על-ידי מצוות מילה, שכן במצווה זו יש שתי קצוות אלו (דרגה נעלית יותר שנמשכת בפנימיות) – מצד אחד היא למעלה מכל המצוות, שעל כולן נכרתו ג' בריתות ועל המילה נכרתו י"ג, ומצד שני היא חודרת בגוף הגשמי ממש, "והיתה בריתי בכשרכם".

(ספר השיחות תשנ"ב כרך א עמ' 86)

וירא אליו ה'... וישא עיניו וירא והנה שלושה אנשים (יח,א-ב)

מה הקשר בין התגלות השכינה לביאת המלאכים?
ההסבר: בעקבות התגלות הקב"ה – "וירא אליו" – התגלות עצמית של מידת החסד (שאברהם היה לה בכחינת 'מרכבה') – נתעוררה אצל אברהם מידת החסד באופן גלוי. ומשום כך, העדר בואם של אורחים, ציער מאוד את אברהם. לכן מיד לאחר הגילוי ד"וירא אליו" ובהמשך ישיר לו, שלח אליו ה' את המלאכים – "וירא והנה שלושה אנשים".

(ליקוטי שיחות, כרך ה עמ' 329)

יוקח נא מעט מים (יה,ד)

בחתונת בתו של כ"ק אדמו"ר האמצעי עם הרה"ק רי"י מטשערקאס, אמר הרבי מאמר חסידות ארוך, כדרכו. כשסיים את הדרוש, הפטיר המחותר, הרב הקדוש ר"מ מטשרנובל: "יוקח נא מעט מים" - מעט מים...

נענה הגה"ח רבי יצחק-אייזיק, רבה של הומיל, שהיה נוכח בחתונה: המלאכים נדמו לאברהם אבינו כערבים, ולהם משפיעים "מעט מים", אולם לנשמות ישראל חייבים לתת הרבה מים.

(מגדל-עוז עמ' קעב)

* * *

על כך הגיב החסיד רבי הילל מפאריטש: הלוא כל התורה היא כד מן הים - כ"ד ספרי אורייתא. מכאן, שכל שיאמרו הוא מעט, כד מן הים.

(ליקוטי-סיפורים דף קכ)

והישענו תחת העץ (יה,ד)

כתיב (בראשית ב) "ועץ החיים בתוך הגן". "עץ החיים" קאי על שם הוי', שהוא מחיה ומהווה כל חי. והוא "בתוך הגן" - הוא מתלבש בתוכיות ובפנימיות ג"ן פרשיות התורה. מי שיש לו עיניים לראות, מסתכל בפנימיות התורה (ובפרט בפנימיותם של הסיפורים בתורה), ואילו מי שאין לו - מסתכל ב"לבוש דמלכא", הוא רואה את סיפור המעשה הגשמי בלבד.

זהו שרמזו הכתוב: "והישענו תחת העץ" - אל תביטו אל הלבושים החיצונים של העץ, כי אם אל מה ש"תחת" העץ - פנימיות העץ. כוונת האדם בלימוד התורה (ובקיום המצוות) צריכה להיות לפנימיות הדברים ולא רק אל הפשט בלבד.

(אורייתורה דף ח עמ' א)

ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעבורו (יה,ה)

רז"ל אמרו (עירובין סד) "אין מעבירין על האוכלין" (המוצא אוכלין בדרך אינו רשאי לעבור עליהן ולהניחן שם, רש"י).

זהו שרמזו אברהם להמלאכים: "ואקחה פת לחם" - תחילה צריך לקחת את הלחם מן הדרך; "אחר תעבורו" - רק לאחר מכן מותר לכם לעבור.

(תורת לוי-יצחק עמ' קצו)

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש